І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

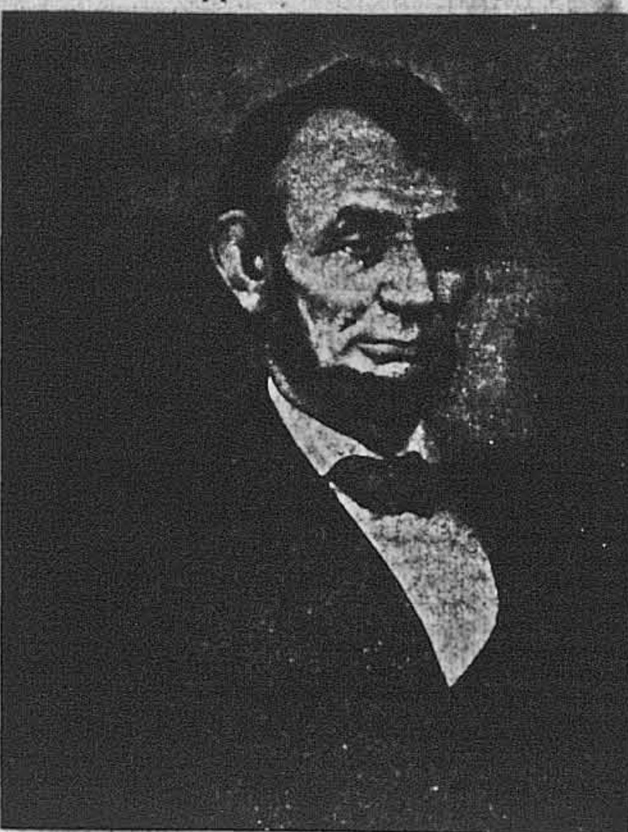
Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 28. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ИОРК, СУБОТА, 10-го ЛЮТОГО (FEBRUARY), 1962 ЦЕНТІВ 12 CENTS No. 28. VOL. LXVIII.

КЕННЕДІ, СКОРИСТАВШИ З ПРИВІЛЕЮ, ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВИЯВИТИ ЦЕНЗОРІВ ПРОМОВ

Вашингтон. — Президент Кеннеді 8-го лютого скористав із доктрини про привілей голови виконної частини уряду не давати інформації про працю уряду, — і заборонив працівникам департаменту оборони відповідати в Сенатській Підкомісії Готовости на запити, хто був цензором окремих промов високих військовиків. Президент вперше скористав із цього привілею і заявив в окремому листі, що він робить це в „інтересі публічного добра". Заяву Президента відчитав секретар оборони Роберт МекНамара в окремій Підкомісії в Сенаті саме тоді, коли голова цієї підкомісії сенатор Джан Стенніс вимагав, щоб один із цензорів Вілліс Д. Лоренс відповів на запит сенатора Строма Тирмонда, хто був цензором однієї з промов визначного військовика. МекНамара перед відповіддю Лоренса встав і відчитав лист Президента, в якому Кеннеді заявив, що він користає з привілею, що ним послуговувалися всі його попередники в Білому Домі, від Джорджа Вашингтона до Айзенгавера, і забороняє виявити тайни урядової агенції, бо це не було б в інтересі публічного добра. Президент закінчив свого листа рекомендацією МекНамарі і всім його співробітникам не виявляти жадного документу ані жадної інформації, яка інформувала б про те, хто був цензором окремих промов. Голова сенатської підкомісії сенатор Стенніс після відчитання листа Президента секретарем оборони, відчитав із приготовленої карточки рішення суду в цій справі, які оправдують Президента в тому, що може не виявляти деяких відомостей про працю свого уряду, якщо вважає, що вони були б шкідливі публічній справі. Голова підкомісії звільнив Лоренса від дальших відповідей і звернувся до сенатора Тирмонда, щоб зайняв становище до нової ситуації. Сен. Тирмонд чекав, щоб хтось інший із членів підкомісії промовив, а коли ніхто не забрав слова, виступив проти рішення Президента, назвавши його „п'ятою поправкою", з якої користає виконний уряд. (З конституційних поправок користають в суді і в Конгресі ті, які не хочуть себе самих оскаржувати). Але з поведінки інших сенаторів виходило, що всі вони погоджуються з головою підкомісії і не протестують проти привілею Президента. Сенатор Тирмонд не є вдоволений із того, що цензори департаменту оборони викреслювали з промов військовиків ті місця, які були звернені проти комуністів та їх змагання панувати над світом.

НА ДЕНЬ ЛІНКОЛЬНА

ABRAHAM LINCOLN

12-го лютого 1809 — 15-го квітня 1865

Рік-річно в дні 12-го лютого ввесь американський нарід згадує і вшановує Абрагама Лінкольна, свого шістнадцятого президента, який — поруч Вашингтона — став символом своєї країни та її найкращих ідеалів, зокрема двох головних, що їх так блискуче оформив Лінкольн, говорячи про „уряд народу, через нарід і для народу" та стверджуючи, що нація не може вдержатись при житті „наполовину вільна і наполовину невільна", бо „всі люди створені рівними". За свої ідеали і принципи Лінкольн заплатив життям, впавши від кулі фанатика. За перемогу цих ідеалів заплатили життям тисячі жертв Громадянської Війни, а перемога цих ідеалів і принципів в Америці була не тільки найбільшою перемогою американської нації, але й всього волелюбного людства, що саме за ці ідеали веде тепер найбільший в історії світу змаг. Не тільки бо одна нація, але сьогодні вже світ не може вдержатись при житті наполовину вільний і наполовину поневолений. І тому слова Лінкольна з його Геттисбурської промови сьогодні в День Лінкольна 1962-го року, не менш актуальні як тоді, в 1863-му році, як він їх виголосив:

... Це радше нам тут треба присвятитись цьому великому завданню, яке залишається перед нами, аби ми від цих вшановуваних Поляглих набрали більшого запалу до цієї справи, за яку вони віддали останню мірку посвяти; аби ми тут свято постановили, що ці Поляглі не згинули даремно, що ця нація, при Божій допомозі, матиме нове народження волі та що влада народу, через нарід і для народу не щезне з лиця землі...

У Парижі 8 осіб вбито в сутичках поліції з комуністами

Париж. — У великій вуличній демонстрації, яка відбулась в Парижі в минулий четвер — в Парижі була тоді вже п'ятниця 9 лютого — згинуло у сутичках з поліцією 8 осіб, в тому числі один видатний комуніст, 15-річний хлопчина і 20-річна жінка. Французькі комуністи уладили ту демонстрацію на знак протесту проти акції французьких екстремістів з Тайної Військової Організації, які попереднього дня детонували в Парижі 10 бомб, при чому шість осіб, в їх числі одна 4-річна дівчинка, були важко ранені. Демонстрація проти правих терористів, поборюваних урядом, набрала таких нагальних форм, паралізуючи життя в центрі Парижу, що сильні відділи поліції почали розпорошувати десятки тисяч демонстрантів. Коли ж тоді комуністичні демонстранти кинулись на поліцистів, почали бити їх і роззброювати, поліція з свого боку почала в деяких місцях вживати зброї. Докладного числа вбитих і ранених офіційно не подано, за винятком комунікату, що в отій демонстрації було ранених 140 поліцистів. Гадають, що сотні осіб були ранених та близько 10 осіб арештованих. Керівниками тієї демонстрації були комуністи та їх поплентачі з комуністичних газет і видавництв. Політичною ціллю тієї демонстрації — за коментарями преси — було переконати інші республіканські політичні партії про силу комуністів і потребу об'єднатися з ними в „народний фронт" задля спільної боротьби проти правих екстремістів. В офіційному комунікаті уряду наватровано порушування ладу й спокою противниками Тайної Військової Організації як акцію, яка насправді помагає тій Організації, бо вносить хаос і анархію.

ЗДА ВСТАНОВИЛИ В ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ СВОЄ ГОЛОВНЕ КОМАНДУВАННЯ

Сайгон. — З'єдинені Держави встановили в Південному В'єтнамі головне командування тамошніх збройних сил ЗДА з чотири-зірковим генералом у проводі. Ця нова станиця матиме офіційну назву „Командування військової допомоги З'єдинених Держав". Головним командантом американських збройних сил у Південному В'єтнамі призначений генерал Пол Доналд Гаркінс, що його у зв'язку з цим призначенням підвищено до 4-зіркового ступня. Ген. П. Д. Гаркінс має тепер 58 років. Він є абсольвентом Академії у Вест Пойнті, де був потім комендантом, — під час останньої світової війни був заступником шефа штабу 7-ої Армії під час висаду на Сицилії, був шефом штабу 8-ої Армії під час Корейської війни й комендантом 45-ої та 38-ої піхотних дивізій, був комендантом суходільних військ НАТО в Південній Европі з головною кватирою в Туреччині та — в останньому часі — шефом штабу суходільних військ ЗДА в Тихоокеанському обширі. До нового командування належатиме також т. зв. Дорадча військово-допомогова група в Південному В'єтнамі під командуванням генерала Лайонела МекГарра. Встановлення — за згодою південно-в'єтнамського уряду — окремого головного командування американських збройних сил в Південному В'єтнамі має не тільки військове, але й політичне і психологічне значення. До цього часу тільки в Греції під час тамошньої комуністичної диверсії, що довела до справжньої громадянської війни, ЗДА покликали до життя таке командування під проводом чотири-зіркового генерала. Цей останній американський крок в Південному В'єтнамі доказує — твердять коментатори — рішення З'єдинених Держав не дозволити, щоб комуністична інвазія в Південному В'єтнамі перемогла. — До столиці Південного В'єтнаму прибули дальші дві сотні допоміжних летунських військ, разом 300 вояків, задля скріплення сил вільного Південного В'єтнаму, що ведуть в тамошній джунглії війну проти комуністичних партизанів. Американський літаконосець „Кор" висадив тих вояків в сайгонському порті та водночас передав теж південно-в'єтнамському командуванню 21 військових літаків типу канадійського „Оттер": кожний з таких літаків може мати 10 вояків, потребує тільки короткий старт і має засяг 600 миль. Дотепер прибуло до Південного В'єтнаму 4,000 — 6,000 вояків, головно для вишкільних і технічно - допоміжних цілей, але й для розвідчих та зв'язкових місій на фронті партизанської війни. Президент Кеннеді, запитаний на своїй останній пресовій конференції про ситуацію в Південному В'єтнамі вказав на „зріст жорстокости" в тамошній війні, але відмовився входити в подробиці, щоб не виявити військових тайн американської допомоги комуністам.

Президент найменував 7-членну комісію в справі зайвини стратегічних матеріялів

Вашингтон. — Президент Кеннеді найменував 7-мичленну комісію, яка має перевірити справу надмірних запасів деяких стратегічних матеріялів, вартість яких дійшла до $7,700,000,000. До цієї комісії входять голови таких 7-ох урядових агенцій: Уряд плянування, державний, оборонний і торговельний департаменти, департамент праці і департамент внутрішніх справ і Адміністрація загальної служби. Головою цієї комісії є виконний директор уряду плянування Едвард МекДермютт. Цей комітет має перевірити, скільки стратегічних матеріялів потребує ця країна на випадок війни, і скільки їх є в урядових магазинах, та після того здати звіт підкомісії при Сенатській Комісії Збройних Сил, яку очолює сенатор - демократ із Мізурі Стюарт Саймінґтон. Сен. Саймінґтон шукає правного дорадника для цієї підкомісії, яка почне працю за місяць.

Підсекетар скарбу стверджує, що за кордоном зросло довір'я до доляра

Ню Йорк. — Підсекретар скарбу Роберт В. Руза, промовляючи на конференції 2,300 банкірів в готелі Валдорф Асторія, заявив, що хоч в минулому році відійшла за кордон поважна кількість американських долярів, то все ж таки в чужих країнах панує довір'я до американського доляра. Причини цього явища є такі: 1. Хоч доляри ЗДА відпливають за кордон, то це діється не тому, що люди втікають від доляра. 2. Від інвестицій за кордоном приходять відсотки або дивіденди до ЗДА. 3. За кордоном є великий попит на американські доляри. 4. Чужинні банки радо засновують свої філії у ЗДА.

В Бруклині сконфіскували фальшивих 10-долярівок вартости $ 1,500,000

Ню Йорк. — Агенти секретної служби 8-го лютого після кількамісячної обсервації виявили склад підроблених десятидолярових банкнотів вартости $1,500,000, при чому заарештовано 35-річного механіка Джозефа Маджіо, який мешкає на першому поверсі двоповерхового дому при Вест Форт вул., де в пивниці знайдено фальшиві банкноти. Підроблені десятидолярівки „курсували" в Ню Йорку і в інших районах від осени минулого року. Агент Алберт Вітакер заявив, що кожного тижня злочинці пускали в обіг від $4,000 до $5,000 фальшивих долярів. Маджіо не хотів нічого говорити.

ЗДА з успіхом випустили сателіт погоди „Тайрос IV"

Кейп Канаверал, Флорида. — Крайова Космічна і Аеронавтична Адміністрація повідомила 8-го лютого, що з повним успіхом випущено сателіт погоди „Тайрос IV", який почав надавати за допомогою камери і електронічних інструментів фота хмар, що покривали землю. Цей сателіт випущено за допомогою 90 стіп завдожки ракети „Тор - Дельта", яка вилетіла згору о год. 7:44 перед полуднем, і вже о год. 9:32 перед полуднем станція на острові рові Воллопс у Вірджінії стала фотографічні образи хмар. Крайова Космічна Адміністрація повідомила о год 11-ій перед полуднем, що „Тайрос IV" працює згідно з призначенням. Представник Радієвої Корпорації в Принстоні, Н. Дж. також повідомив що ця корпорація дістала фота від „Тайроса IV". Це були знимки зроблені під час першого лету довкола „Землі".

Арґентина зірвала дипломатичні взаємини з урядом Фіделя Кастра

Буенос Айрес. — Рішенням арґентинського уряду, проголошеним у четвер, дня 8-го лютого, Арґентина зірвала дипломатичні взаємини з урядом Фіделя Кастра на Кубі. Винесено це рішення під рішучим натиском з боку військового командування, передусім головнокомандувачів усіх родів зброї, які виступили в цій справі з ультиматом до президента Фрондізі. У проголошеному урядовому декреті про зірвання дипломатичних взаємин з Кубою стверджено, що вирішено зірвати ці взаємини у висліді постанов конференції Організації американських держав в Пунта дель Есте, де на резолюцію в цій справі погодилися представники 14-надцяти держав членів цієї організації. Арґентина є тепер 15-ою державою з тих, що приєдналися до резолюції. Дипломатичне представництво Арґентини в Гавані перейме тепер бразилійська амбасада.

Кількість жертв копальняної експльозії в Зарщині збільшилася до 284 осіб

Зарбрюкен, Німеччина. — Кількість безсумнівно загинулих в середу, дня 7-го лютого вуглекопів внаслідок експльозії метанових газів в копальні вугілля в Люїзенталю поблизу Зазбюкен збільшилася до 284 осіб. Рятункові команди шукають ще в підземних шахтах за 20 іншими вуглекопами, які згідно із записами в реєстрах праці, працювали в той час у копальні і яких досі не повелося знайти. Офіційні чинники вважають, що й ці 20 вуглекопів без ніякого сумніву загинули і не мають ніяких надій на те, щоб їх повелося знайти живими. Тоді загальна кількість загинулих досягне 304 осіб. Уряд призначив окрему комісію, яка почала слідство в справі причин катастрофи. Канцлер Західньої Німеччини Конрад Аденауер, промовляючи під час телевізійного і радіового виступу увечері, дня 8-го лютого висловив родинам загинулих вуглекопів співчуття від себе і німецького народу.

Бельгійські промисловці шукають злагоди з центральним урядом Конґа

Леопольдвіль. — Найбільша бельгійська промислова компанія в Бельгії, Юніон Мінієр ді О'Катанґа, якій закидувано, що вона фінансує окремий сецесіоністичний уряд провінції Катанґа в Конґо та нацьковує президента тієї провінції Мойсе Чомбе проти центрального уряду Конґа, розпочала переговори з центральним урядом про наладнання взаємин. Центральний уряд Конґа повідомив формально ту бельгійську компанію, що він скаржитиме її за дол 50 до 70 мільйонів, вплачених тією компанією нелеґально до каси Катанґи, а не Конґа. Віце - президент тієї компанії мав довгу розмову на цю тему з конґолійським прем'єром Сирілем Адулею, безпосередньо передтим, заки Адуля виїхав до Ню Йорку й Вашингтону. Гадають, що та бельгійська компанія платитиме експортові мита до центральної каси Конґа, коли будуть направлені залізничні шляхи, якими компанія перевозитиме добуті з копалень в Катанзі шляхом через Конґо, а не через Анґолю. Однак ця компанія боїться припинити всі вплати до каси Катанґи, щоб катанґійські фанатики не переводили саботажів проти копалень, положених на території тієї провінції.

Конґрес прийняв законопроєкт про контролю пенсійних фондів

Вашингтон. — Обидві Палати Конгресу прийняли законопроєкт про гострішу контролю пенсійних і добродійних фондів, які виносять коло $90 більйонів. Сенат і Палата Репрезентантів прийняли ці проєкти в різних редакціях, тому окрема конференція мусітиме узгіднити розходження, що є між ними. Ці фонди збирається згідно з 200,000 різними плянами. Секретар праці має право діставати інформації про те, як є ті фонди адміністровані, і може домагатися слідства, коли зважатиме, що це потрібне. Секретар праці може вимагати звітів про ці фонди. Новий закон передбачає грошові кари до висоти $10,000 за неправильні дії в зв'язку з цими фондами, і кару тюрми до 5 років. Новий закон має поліпшити закон із 1958-го року, який із невдоволенням підписав був тодішній президент Двайт Д. Айзенгавер.

Французькі екстремісти збомбували дім свого міністра освіти

Париж. — Французькі екстремісти з Тайної Військової Організації зруйнували підкиненою бомбою дім письменника й міністра культури Андре Мальоо, як теж 9 інших домів, між ними — одного сенатора, двох професорів, двох журналістів і двох старшин. Поранено при тому шість осіб, між ними 4-річну дівчинку, в око якої впав осколок скла. Міністер внутрішніх справ Рожер Фрей проголосив „безпощадну боротьбу проти негідної банди атентатчиків, обманців і бандитів, які пробують обесчестити нашу країну". Названий міністер проголосив „безтермінову мобілізацію" поліції і всіх чинників безпеки. Всеодно терористична діяльність Тайної Військової Організації не зменшується, а зростає. Преса вважає, що це є наслідком первісної байдужности і бездіяльности французької поліції, яка майже нічого не робила, щоб арештувати й притягати до карної відповідальности правих терористів. В Альжирі терористи застрелили майора військової жандармерії Андре Булле. Тайна Військова Організація проголосила для міста Константин генеральний страйк, яким хоче вишантажувати від французьких властей звільнення з в'язниці 20-ох членів Тайної Військової Організації, схоплених під час походу тієї групи для виконання якогось саботажу.

Неру критикує духовників за їх становище проти комуністів

Ню Делі. — Індійський прем'єр Джавагарлал Неру виступив у своїх передвиборчих промовах в провінції Кераля проти католицького духовенства, яке перестерігало своїх вірних, щоб не голосували на комуністів, як на ворогів Церкви. Комуністи поскаржились Неру, що — мовляв — „Церква втручається до виборів", а Неру, замість дати гостру відправу комуністам, що вони своєю програмою і діяльністю примушують всіх релігійних людей виступати проти них, виступив проти духовників. В Кералі проблема комуністів дуже гостра, бо це була одинока в Індії провінція, в якій комуністи здобули більшість у виборах в 1957 році і були там при владі впродовж двох років. Всі єпископи Католицької і Сирійської Християнської Церкви видали пастирські листи, відчитані в святинях, з рекомендацією — голосувати проти комуністів. Це й озлобило цих останніх.

Клюб „Золотого Перстеня" підтримує урядовий проєкт медичної допомоги старшим

Ню Йорк. — 7-го лютого представники клюбів старших осіб відкинули компромісовий проєкт медичної допомоги старшим і вирішили вести кампанію за те, щоб Конґрес ухвалив плян цієї допомоги в тій редакції, що її зголосили в Конґресі Кінґ і Андерсон, це значить, що старші особи підтримують медичну допомогу для себе в рямках соціяльного забезпечення. В залі ІВКА відбулися збори 250-ох делеґатів Клюбів Золотого Перстеня, і на цих зборах вирішили, щоб 20-го травня в Медісон Сквер Ґарден скликати велике віче, на якому діти і внуки старших осіб могли б підтримати урядовий проєкт медичної і шпитальної помоги в рямках соціяльного забезпечення.

В нюйоркському порті оваційно вітали новий французький корабель „Франс"

Ню Йорк. — 8-го лютого до порту в Ню Йорку прибув новий люксусовий французький пасажирський корабель „Франс", який привіз 1,729 пасажирів. Перед припливом до порту старим звичаєм його вітали гелікоптери, пожежні і звичайні човни та менші кораблі, які сиренами та струями води виявляли радість із тієї першої гостини цього найдовшого в світі пасажирського суперкорабля, довжина якого становить 1035 стіп. Тисячі осіб в порті вітали корабель „Франс", який заплив до причалу 88 при 48-ій вулиці. Корабель плив весь час під час бурі, яка віяла зі швидкістю від 64 до 72 миль на годину, а хвилі були 45 стіп заввишки. Корабель „Франс" є третім в світі щодо величини пасажирським кораблем — 66,348 тонн.

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ Я. ГНІЗДОВСЬКОГО
в понеділок 12 лютого

Ню Йорк. — В понеділок, дня 12 лютого ц. р. відбудеться в ґалерії Гаррі Салпетер при 42 Іст 57-ма вулиця в Ню Йорку відкриття виставки рисунків й акварель відомого українського маляра і графіка Якова Гніздовського. Буде відкрита виставка в понеділок між год. 4 і 7-ою вечора і потім кожного дня, крім неділь, в цьому ж часі. Виставка охоплюватиме вісім акварель і 10 рисунків.

В АМЕРИЦІ

● **Дружина през. Кеннеді** прийняла в дні 7-го лютого 234 дітей дипломатичних представників із 64-ох держав. Гості були у віці нижче 20-ох років, хлопці і дівчата. Вони почули Моцартову оперу „Козі Фан Тутті" та пили молоко з тістечками. Артисти були в театральних одягах, але замість оркестри був тільки фортепіян.

● **Крайове Виховне Товариство** стверджує, що в шкільному році 1958 - 1959 один мільйон дітей у шкільному віці змінив місце замешкання. Один мільйон дітей перейшов із одного стейту до іншого, а 2 мільйони дітей переїхали з одного шкільного повіту до іншого.

● **Громадська Рада** Великого Ню Йорку звітує, що її річний огляд стверджує, що 4-членна родина потребує річно $5,150 на „відповідне скромне життя". Це значить, що ця родина повинна тижнево заробляти по $99.04.

● **Американські науковці** знайшли кістяк тварини, що жила 45 мільйонів років тому коло місцевости Фаум, 60 миль на південь від Каїра в Єгипті. Ця тварина жила в ріках і була подібна до гіпопотама.

● **Княжна Лі Радзівілл**, сестра дружини президента Кеннеді, була в однієї нюйоркської кравчині, де вибирала собі строї на подорож із пані Кеннеді до Індії і Пакістану. Вона цікавилася моделями літніх одягів.

У СВІТІ

● **Кардинал Алоїс Мюнх**, що матиме невдовзі 73 роки і є єдиним американським кардиналом в Римській Курії і членом Комісії для Вселенського Собору, важко захворів. Папа прислав йому свої бажання виздоровіння.

● **До Варшави** прибуде 24 лютого ц. р. новий американський амбасадор Джон Мурс Кебот, дотеперішній амбасадор в Еспанії. На 1 березня ц. р. призначено першу його зустріч з комуно - китайським амбасадором у Варшаві, Ванґ Пінґ-наном. Це буде 108-ма американсько - комунокитайська конференція від 1954 року. За 107 таких нарад не осягнено ніякої користи, бо китайські комуністи відмовляються заявити, що вони не будуть користуватись війною для осягнення своїх цілей.

● **Вячеслав Молотов**, колишній совєтський прем'єр і міністер закордонних справ, якого Хрущов публічно таврував як керівника „протипартійної групи", вернувся із шпиталю до дому в Москві. Молотов хворів запаленням легенів, але видужав.

● **З трьох західньо - німецьких партій** тільки одна партія Вільних демократів прийняла запрошення від совєтського амбасадора Андрея Смірнова прийти на „дружню розмову" про совєтсько - німецькі відносини. Однаково християнські демократи, як соціял - демократи подякували й відмовились.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25—Jersey City and Foreign Rates:: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA." P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J

Президент, Церква і школи

Минулої середи кардинал Франсіс Спелман вийнятково гостро й рішуче виступив перед півторатисячною авдиторією на конференції архиєпархіяльного Вчительського Інституту в Ню Йорку проти запропонованого Президентом законопроєкту про допомогу школам. Згідно з цим проєктом в найближчих п'ятьох роках мало б бути витрачено $5 700 000 000 на допомогу школам і коледжам, головно на стипендії студентам, а також на різні навчальні потреби середніх і високих шкіл, однак з виразним застереженням, що ця допомога має стосуватися тільки публічних шкіл і міських та стейтових коледжів і університетів, а не конфесійних виховно-шкільних закладів. Кардинал Спелман назвав таку постанову „величезним злочином" супроти дітей і їхніх батьків, які вибирають католицькі школи. Цей законопроєкт — сказав кардинал — дискримінує католицькі школи, позбавляючи їхніх вихованців привілеїв, що їх дістають від держави вихованці всіх інших шкіл. Кардинал сказав, що це було б несправедливістю накладати додатковий поважний фінансовий тягар на всіх податковців, себто і на батьків учнів та вчительський персонал католицьких шкіл, позбавляючи їх права користуватися з фонду, на який вони складають гроші. Кардинал Спелман передбачає загин католицьких шкіл, якщо цей законопроєкт увійде в життя, бо приватні джерела, з яких утримуються католицькі школи, не всилі конкурувати з школами, які діставатимуть державні субвенції. Тому кардинал Спелман закликав до справедливости та рівного трактування всіх дітей і висловив признання демократичному конгресменові, який вніс поправку до того законопроєкту, щоб стипендії для учнів конфесійних шкіл вручати батькам, які мали б право вибору школи.

Законопроєкт, про який мова, був у Конгресі вже минулого року. Під дебати Палати репрезентантів він не дістався, бо більшістю одного голосу стримано його в Комісії правил саме з тих причин, про які говорив кардинал Спелман. Коли заінтерпельовано про це президента Кеннеді на його пресовій конференції минулої середи, то Президент лише твердив, що він діє згідно з Конституцією, маючи на увазі її постанову про відокремлення Церкви від держави, що в практиці виключає фінансування державою Церков і підлеглих їм установ. Однак існує спір, чи признавання державних стипендій учням конфесійних шкіл рівнозначне з допомогою Церквам. Кардинал Спелман звернув увагу на те, що таке ригористичне трактування конституційного відокремлення Церкви від держави в американському устрої приводить до дискримінації однієї частини громадян, відмовляючи їм користування з грошей, що їх вони мусять, як податкодавці, складати. Ця дискримінація тим прикріша, що стосується найменше винних в отому конституційному спорі — шкільних дітей. Кардинал Спелман не згадав у своїй промові одного загальновідомого і всіми зизнаваного моменту: високого рівня навчання і виховання спеціяльно в конфесійних американських школах, вихованці яких мають свою духовою настанову, своїм світоглядом і своєю поведінкою ту перевагу над учнями публічних шкіл, що — обов'язково вчаться релігії.

Вже з нагоди обговорення в минулому році цього законопроєкту про допомогу школам зазначувано на цьому місці, що американські українці не можуть байдуже ставитись до цієї справи, бо українські парохіяльні школи, при всіх їх недоліках, виконують велику й похвальну, позитивну й конструктивну ролю. Тому дійсно звучить парадоксально, що в країні, яка так славиться рівністю своїх громадян перед законом, громадянами „другої кляси", позбавленими привілеїв публічних шкіл, мають ставати вихованці найкращих парохіяльних шкіл! Не меншим парадоксом є й те, що це має статися якраз за першого американського президента, що є католиком.

Профспілки в лабетах компартії

Першим завданням професійних спілок в минулому і тепер є зорганізована, спільна охорона праці й інтересів їхніх членів — робітників різних професій, змагання за справедливі заробітні платні для них і за закріплення та піднесення їх добробуту. В Совєтському Союзі навпаки. Совєтським профспілкам призначена передусім роля партійного органу - наганяча, який має дбати за найвищу продуктивність робітників, за виконання, а то й перевиконання встановлених плянів для окремих підприємств. „Піклування про матеріяльні інтереси і права трудящих", хоч і зафіксоване на папері, займає в совєтській дійсності останнє місце, і про нього майже з-правила не згадується. Поставив цю справу на самому кінці профспілкових завдань навіть Нікіта Хрущов, промовляючи перед учасниками минулорічного V-го всесвітнього конгресу профспілок у Москві і порівнюючи комуністичну партію до досвідченого керманича корабля, а профспілки до його підручних.

Показовим прикладом з цього погляду може бути IV Українська республіканська конференція профспілки працівників культури, що відбулася наприкінці січня ц. р. в Києві. Як доводить доповідь голови „республіканського комітету профспілки працівників культури" С. Тарасова, надрукована в органі міністерства культури УССР і цього ж комітету „Радянській Культурі". 28-го січня ц. р., вся діяльність цієї профспілки, до якої входять працівники поліграфічної промисловости, видавництв, книготоргівлі, кінофікації та кінопрокату, клюбні та бібліотечні працівники, письменники, композитори, театральні мистці, працівники кінематографії, радіомовлення й телевізії, — обмежувалася виключно справами, зв'язаними з їхньою продукцією. На цілих півтори сторінки великого газетного формату С. Тарасов розписав пляни, досягнення й недоліки в окремих ділянках діяльности згаданих професій.

Про те, що найбільше мало б цікавити всіх цих працівників культури, про їх заробітну плату і матеріяльне забезпечення в доповіді Тарасова мови майже не було. Всі ці проблеми охоплено кількома уступами в кінцевій частині доповіді із заявою, що „обкоми, фабкоми та місцеві комітети... використовуючи надані їм права, посилили громадський контроль за виконанням господарськими керівниками взятих ними зобов'язань у колективних договорах та угодах по охороні праці і техніці безпеки, над здійсненням трудового законодавства". І конкретним ствердженням, що, мовляв, на багатьох підприємствах і в багатьох організаціях цим питанням „не приділяється потрібної уваги". Не було мови про ці справи й у виступах інших учасників цієї дводенної наради, за вийнятком якогось М. Ушакова, який навів факти „грубих порушень трудового законодавства у театрально - видовищних (!) закладах" і ствердив, що „працівники главку культури байдуже ставляться до цього" й інших „наболілих питань".

Всі ці справи і „наболілі питання" на ділі вилучено з порядку нарад цієї „республіканської конференції працівників культури", і Тарасов, як голова цієї „профспілки" й інші промовці, включно з міністром культури Р. Бабійчуком, говорили тільки про поставлене Хрущовим на 22-му з'їзді КПСС завдання „вдосконалювати форми і методи роботи" в даних ділянках, мовляв, „уся діяльність профспілок мусить бути підпорядкована завданню успішного створення матеріяльно - технічної бази комунізму". За закликами підносити діяльність і продукцію окремих закладів та підприємств, поліпшувати керівництво й обов'язково виконувати державний плян загубилася вся суть справжньої ролі і завдань кожної профспілки — піклуватися трудящими, охороняти їхні права та інтереси, дбати про безпеку їхньої праці. Цим ставленням згадана республіканська конференція тільки підтвердила протинародний та антигуманний характер комуністичного режиму.

НЕ ВИЙДЕ, „ТОВАРИШІ"!

З приводу статті П. Воронька, Л. Дмитерка та А. Малишка у „Радянській Україні" з 24-го січня ц. р.

Відкритий лист до Авторів статті

„До нас дійшла чутка, що"... — так ви починаєте свою, повну самозаперечень, статтю під заголовком „Не вийде, панове!", опубліковану в „Радянській Україні" та інших часописах УССР. Формально ця стаття скерована проти одного з шляхетних приятелів українського народу, пропагатора повного звільнення колоніяльних народів, прем'єр-міністра Канади Джана Діфенбейкера. Практично ж ваш виступ скерований проти ідеї незалежности України, проти справжньої, а не фіктивної, державности нашого великого народу.

До вас дійшла чутка... Як відомо, чутка не визнає дат. А ви далі подаєте точні дати виступу п. Дж. Діфенбейкера з різних нагод і в різних місцях, коли він говорив про колоніяльне становище українського народу. Отож — не „чутка", а партійний наказ дійшов до вас з точними вказівками.

Ваш наклеп такий „соцреалістичний", що для його точного спростування треба було б писати цілу книгу. Як і ви, я — український письменник, з тією принциповою різницею, що я купив собі свободу ціною остарбайтерства і потсдамської в'язниці за Гітлера після того, як сталінські горлорізи забрали мого батька на 15 років у Сибір, „пояснивши", що він, скромний лікар, — „ворог народу". Нині, під маскою ленінізму, продовжується та сама вакханалія безправ'я, і ваші хлібодавці, не маючи сили забрати нас у Сибір, наказують засилати в Сибір ідею незалежної української держави. І ви це робите в той час, коли вже й маленька Гана в Африці дістала незалежність!

Гадаю, що прем'єр Канади Джан Діфенбейкер не буде вам відповідати, бо він має досить інших справ. Ніколи тієї достойної людини я не бачив. Думаю, що він так само не бачитиме оцієї моєї відповіді. Це не таке й важливе. Важливіше те, щоб ми — люди одного народу — поговорили бодай через океан.

СССР — конґломерат народів. Іншими словами — імперія. Домінує в ній російський народ, його мова й культура. Ба, в новій програмі партії навіть записано, що комунізм — це знищення націй, їх мов і культур. Уже без фігового листочка... Майже так, як було у Валуєвському обіжнику, в Емському указі... „Звільнивши" від державности Україну, Білорусь, Грузію та інші народи в 1920 - 21 роках (пригадайте наказ Муравйова: „Ми принесли совєтську владу на багнетах"... — коли він із своїми бандами захопив столицю Української Народної Республіки), Кремль почав „звільняти" український народ від матеріяльних і духовних багатств шляхом терору, голоду і інших заходів. Запитайте себе, де поділися Курбас, Бойчук, Хоткевич, М. Куліш, Влизько, Зеров, Лопатинський, Голоскевич, Хмелько... — їм же ність числа. Де поділись кілька мільйонів українців, жертв штучного голоду в 1933-му році? Чому в українському підсовєтському культурному процесі сорокових і п'ятдесятих років — жахлива діра? Чому Україна — колись житниця Европи — і далі біднує?

Ви пишете, що в роки революції „українському народові прийшов на допомогу російський народ" і — „український народ виборов свою долю". Незавидна доля бути слугою й рабом. Але чи хтось із вас подумав про тих десятки тисяч українців, що згинули в збройній боротьбі з червоною Москвою, про незлічені могили українців на Соловках, у Сибіру, а тепер отих жертв колоніяльної політики змішування націй — у Казахстані? А втім — ви стверджуєте мимоволі одну істину: російський народ приніс кривавий комунізм в Україну..

Пишете зневажливо про сл. п. Степана Бандеру і про полк. Андрія Мельника, які „галасували" про незалежну, самостійну. Ви знаєте, що полк. А. Мельник під час війни був арештований Гестапом, а Ст. Бандера мучився в кацеті — бо фашизм, як і комунізм, були і є проти незалежної держави українського народу. Ви запитуєте: „Чим же відповіли українці на цей галас?" І пояснюєте, що були совєтські партизани в Україні. Були. Було між ними більше не-українців. Але згадайте, хто був ще? Згадайте про судові процеси над вашими братами по крові. Що пояснювати? — ви самі добре знаєте, для чого була створена українським народом Українська Повстанська Армія.

„Український народ ставиться з особливою симпатією до Канади" — це щира правда. І ставився б ще щиріше до гуманного і працьовитого канадійського народу, коли б Кремль не робив штучних кордонів, які перегороджують народи світу. У Канаді щомісяця виходить кілька українських книжок. Їх автори — українські еміґранти-письменники і канадійські письменники українського роду, між ними і такого формату, як Улас Самчук. Скільки їхніх книжок ви прочитали? Яку книжку з Канади, крім брошур „прогресистів", може читати український народ?

Прем'єр Канади мав повну рацію, сказавши, що Україну, як колонію, економічно грабують, що зароблене українськими трудовими руками добро йде „кудись на сторону". І про це ви знаєте, але вголос сказати цього не смієте.

„Український народ сприйняв нову програму КПРС з величезним ентузіязмом". — Так пишете ви. Але жадний народ не прийме добровільно програми самознищення. А нова програма КПСС — це програма знищення націй, національних культур, мов, традицій.

Справа економістів вираховувати, які зиски мають „американські партнери", як ви пишете, що простягають руки по нафту в Іран і т. п. Одно знаю, що робітник на тих рафінеріях заробляє вдосталь, а робітник на грабованій кавказькій нафті заробляє мізерію. Знаю також, що в тому Ірані постають власні, іранські нафтові компанії, а на Кавказі чи на Україні в районі Борислава?.. Куди пливе ота нафта? Хто нею торгує в світі в той час, коли колгоспники і досі мандрують у місто, щоб, постоявши у черзі, купити гасу? Без галасу й комунізму всі села і хуторці Західньої Европи, не кажучи вже про Америку, давно вже електрифіковані. А вам і досі обіцяють „лямпочку Ілліча".. Обіцяли багато дечого іншого за п'ятирічним пляном, потім за семирічним, а тепер — за 20-річним...

Ви пишете, що Діфенбейкер „пустив" кілька наклепів на українську культуру... Ми знаємо, що на відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпегу він, державний діяч, плакав від радости за оту перемогу вільної української культури аж ген за океаном. Прем'єр розповідав, що ще в дитинстві жив поблизу українських переселенців і не може й тепер без хвилювання згадувати їхні чудові, журливі пісні про свободу...

Але чому вас цікавить аж заокеання? Поїдьте у Львів, зайдіть в університет І. Франка, і почуєте, якою „культурою" там тягне. Поїдьте в Ужгород, щоб почути, як споконвічні мешканці того міста „ламають" тепер свою рідну мову. Обійдіть бодай десяток шкіл у столиці України — та й почуєте, до чого довели українську культуру „на порозі комунізму".. Порівняйте тиражі книжок українською мовою з тиражами книжок російською мовою, що потоком пливуть в Україну, — та й подумайте, з якого боку наклеп? Признайтеся хоч самі перед собою, що це ж вас Наукове Т-во ім. Т. Шевченка в Сарселі, у Франції, своєю правдивою Енциклопедією Українознавства змусило видавати Українську Радянську Енциклопедію. Та й то виходить майже калька з Большої Советської Енциклопедії.

Пишете: „Цікаво, якою уявляєте собі, пане прем'єр-міністр, оту „визволену" Україну? Вільною, незалежною, сильною, квітучою державою, що належить народові й керується народом? То такою вона і є!"

Дозвольте назвати вам кілька неодмінних атрибутів кожної справді вільної, незалежної держави: власна армія з мовою свого народу, власні гроші, власна пошта, власні консуляти за кордоном і посольства та консульства всіх країн світу в столиці держави. Чи має все це Українська ССР?

І вкінці ви пишете: „Спробуйте но тепер заокеанським калачем заманути українського робітника чи селянина "за кордон. Та в Америці і Канаді калач зовсім не є проблемою. Коли чемпіон Америки з футболу, українська команда „Тризуб" виступала у Філядельфії, то до грища підкотило щонайменше тисяча авт, і всі вони були власністю українців, переважно повоєнних еміґрантів. Отже, заробили люди і на калач, і на авто. Порівняйте ж становище трудящого в Українській ССР.

Ніхто не збирається заманювати калачами українського робітника за океан, бо, як кажуть, всюди добре, а вдома найкраще Але чи ви почуваєте себе на Україні справді „вдома"?

Закінчу цього відкритого листа згадкою про регабілітації. Хрущовський трон хитається, в комунізм напевно ніхто там у вас серйозно не вірить, а обіцянками не нагодуєш... — і ось почалися „регабілітації" таки ж самою комуністичною владою обезголовлених трупів. Оправдують на половину, на чверть, просто тільки згадують... Дійшли вже й до Миколи Скрипника. Обізвалися двома словами про Миколу Куліша. Позичаючи в сірка очей, пробурмотіли щось про Леся Курбаса...

Коли ув'язненого оправдують, то його звільняють з в'язниці. У вас регабілітують посмертно. Тоді звільніть з-під заборони їх ідеї. Покажіть на екранах їхні кінофільми. Відтворіть їх чудові вистави. Примусьте заїжджих ґалапасів з Московщини вивчати велику мову нашого народу...

Ми напевно мали б про що дискутувати однією мовою з вами. Але як же дискутувати, коли навіть Олесь Гончар побоявся в Ню Йорку обізватися, не то що заговорити!

Леонід Полтава

член Об'єднання Українських Письменників за кордоном „Слово".

ПОШТОВІ МАРКИ ЗДА НА 1962 РІК

Поштовий Департамент ЗДА опублікував недавно список марок, запроєктованих на першу половину цього року. Своєю тематикою ці марки охоплюють здебільша історичні події цього краю, підкреслюють деякі загальнокрайові осяги-річниці культурного або гуманітарного характеру, відзначають день смерти визначних осіб ЗДА і світу.

За старим звичаєм Поштового Департаменту майже кожна серія пам'яткових марок розпочинає свою „життьову мандрівку" в певній місцевості, зв'язаній з характером даної марки. Проштемпльовані в такій місцевості у перший день їх появи нові марки мають свою специфічну вартість для соток і тисяч аматорів філателістики, професійних філателістів, а також для відповідних торгівців цього добра у їх, крайових і міжнародних фінансових операціях.

Першою поштовою ластівкою в новому сезоні буде 4-центова марка, присвячена 50-тій річниці заснування стейту Арізона. Вона появиться 14-го лютого ц. р. Друга 4-центова марка буде присвячена річниці перемоги над небезпечною колись на Півдні ЗДА недугою, малярією. Вона піде у продаж насамперед у Вашингтоні, 30-го, березня ц. року.

Третім випуском марок буде відзначена сота річниця Громадянської війни. Вперше появиться цей історичний випуск 7-го квітня в місті Шілог у стейті Теннесі, де відбулася перша баталія. Четверта марка буде присвячена століттю з дня народження славного в історії американського судівництва головного судді Чарлза Еванса Гюджа. Місце та день першого публічного продажу марки: Вашингтон 11-го квітня.

25-го квітня піде на поштовий ринок марка, видана з нагоди влаштування у Сіетлі, стейту Вашингтон, Світової Виставки. Шоста з черги поштова марка буде присвячена 150-ій річниці заснування стейту Луїзіяни. Місце появи: Ню Орлінс, 30-го квітня.

Потому підуть марки, випущені з нагоди століття „Гомстедського Акту" міста Беатріче, Небраска. Правдоподібно, 24-го жовтня, в першу річницю трагічної смерти генерального секретаря ОН, Дага Гаммершилда, появиться поштова марка на честь цього шведського дипломата. Також в першу річницю спікера Палати Репрезентантів, Сема Рейбирна пляхується випустити поштову марку на його честь. При цьому слід ствердити, що Поштовий Департамент дуже рідко присвячує марки визначним постатям у першу річницю їх смерти.

А тепер кілька слів про „бизнесову сторінку" пропам'ятних поштових марок. Минулого року випущено їх вісімнадцять — багато менше, як два роки тому. Загальний фінансовий прибуток з цих марок становив $2 757 670. В 1960-му році випущено 44 поштові марки, які принесли державі $3 591 034.

Нам, українцям, слід пригадати собі, що в цьому „дефіцитовому" 1961-му році, в якому випущено таке мале число спеціяльних поштових марок, припадали Шевченківські роковини. Інтензивні заходи наших земляків, а також визначних політичних діячів ЗДА — видати поштову марку присвячену Шевченкові, потрактовано, як то кажуть, по-мачушиному. Вже не за горами другий Шевченківський рік 1964-ий, і хочеться нам вірити, що цим разом в серії пам'яткових марок ЗДА знайдеться місце й для нашого безсмертного Кобзаря. Цьогорічне відзначення Поштовим Департаментом століття перемоги над небезпечною колись малярією на півдні ЗДА — історична подія. Але 150-ліття з дня народження людини, яка в країні царської деспотії кинула гасла на знищення тиранії і національного гноблення, цієї духової пропасниці - малярії, куди більша річниця. Також і для країни золотої волі ЗДА.

С. Т.

10 хвилин з кам'яною людиною

За годину до обідньої перерви в редакції дзенькнув телефон.

— До тебе! — сказав мій колега.

Говорив наш редактор схвильованим, хрипким голосом, наче його хтось душив за шию:

— Негайно приїзди в Раднарком. Тільки не трамваєм. Візьми таксівку. Я тебе чекатиму в вестибюлі...

Таксівка домчала за сім хвилин. Редактор стояв на сходах будинку.

— В чому справа?

— Зараз балакатимеш з Молотовим...

— З Молотовим? Про що?

— Про... Ти ж позавчора повернувся з району. Бачив там дещо...

— А хіба нема партійного журналіста?

— Він якраз хоче безпартійного. Іди і... будь розумним.

Перед кабінетом голови Раднаркому УССР була ще одна кімната. Там сидів якийсь урядовець з Комісаріяту Внутрішніх Справ. Він назвав моє прізвище й попросив показати документ.

— Так... А тепер.. Вибачте, але це мій обов'язок...

Руки урядовця уважно обмацали всі мої кишені, пройшлися по грудях, спині, руках і ногах.

— Постукайте й заходьте!

У просторому кабінеті, за столом сидів добре відомий кожному совєтському громадянинові голова Раднаркому СССР. Він відповів на моє привітання й сказав:

— Сідайте, розказуйте...

Мені не треба було пояснювати, про що саме я мав говорити. Я лише запитав:

— Одверто?

— Так.

Тоді, намагаючись бути спокійним, я змалював картину голоду. Люди на 90% опухлі. Вимирають цілі села. Є багато випадків людоїдства. Я бачив сам, як напівзбожеволіла жінка обгризала вуха і ніс у свого мертвого чоловіка...

Жадний м'яз не здригнувся на обличчі Молотова. Воно лишалося кам'яним. Потім голова Ради Народних Комісарів глянув на годинник і підвівся з місця.

— Ви вільні, товаришу. Але про те, що розповідали мені, раджу більше нікому не казати. Я ще перевірю сам... До побачення!

В народі кружляли чутки, що Молотов поїхав на Україну з доручення самого Сталіна, що від Молотова багато залежить, і він, напевно, вживе якихось заходів для ліквідації страхіття... Люди, схильні до самообману, підкреслювали, що Молотов — інтеліґент з високою освітою, а тому мусить мати чутливіше серце...

Та після тої короткої розмови я зрозумів: він не зробить нічого.

Смерть викосила на Україні сім мільйонів людей. Милосердні руки світу, в тому числі Америки, простягали свою допомогу, але совєтський уряд, очолюваний у той час Молотовим, відкинув її, заявив, що ніякого голоду в СССР нема, що він жадної допомоги не потребує...

Молотов, можливо, найцинічніший з усіх колишніх і сучасних совєтських „вождів". Він має кам'яне обличчя і кам'яне серце. Його рука не здригнулась би підписати вирок смерти для цілої країни.

А. Галан

Іван Кедрин

ВИКРИВЛЕНА ПРАВДА

(4)

Червоною ниткою тягнеться через ті спомини д-ра Л. Цегельського якась дивна соціялістофобія. Автор цих рядків, усе своє життя націонал-демократ, також ніколи не мав сантименту до соціялізму і соціялістів. Але ж, взявши на себе місію „розвінчувати леґенди й писати правду", ні один відповідальний за свої слова мемуарист, та ще й видатний громадсько-політичний діяч, не може заперечити аксіомної історичної правди про ту велетенську роботу, що її провела жменя „молодої, політично зеленої інтеліґенції" як її називає д-р Цегельський, без уваги на її соціялістичну фірму. Вона створила Центральну Раду, проводила „відродження нації", переводила десятки і сотні з'їздів, примусила п'ятьох російських міністрів приїхати до Києва з Петербургу погоджуватися на базі широкої автономії, ступнево, але стомлевими кроками, ступала від Першого до Четвертого Універсалу, підписала з центральними державами Берестейський мир, творила початки української закордонно-дипломатичної служби і поруч із цим розбудовувала рідну збройну силу, воювала на всіх фронтах включно з найсильнішим ворогом — національно-політичним невіглаством власного народу. І коли навіть програла всі ті змагання і залишила руїну державности, то враз із тим залишила таку силу традиції короткотривалої державности, що примусила й її ворогів, червону Москву, створити фікцію державности УССР, як вентиль для національних змагань. І залишила культ збройної сили, леґенду — здорову, а не фальшиву — збройної боротьби, хай і похмуру леґенду Крут і Базару, але таку, яка є нині підвалиною всієї української духової національно-політичної настанови.

Про все це на 310 сторінках ані чичирк. Зате є лайка і всяка погань на голови соціялістів, до яких Автор зараховує цілу Центральну Раду. Цікава річ: Автор сам себе представляє читачам, як найкращого знавця наддніпрянських відносин: „Ні один з галицьких політиків не бував стільки разів на Великій Україні, що я, та не слідкував власними очима за розвитком подій над Дніпром, як це я мав нагоду слідкувати". А тим часом раз-у-раз виявляє, що не знав тих відносин і всієї Великої України, як не знали й ті, яким він сам докоряє за те, що вони дивились на неї через „окуляри романтизму".

Це правда, що галичани в масі дивилися на Наддніпрянщину через призму романтизму і бачили її не такою, якою вона була, а такою, якою хотіли бачити її. І коли ті галицькі романтики прийшли на Україну і побачили зовсім іншу дійсність, як її хотіли знайти, то заломились і почали гудити все, що наддніпрянське. Але ж це якраз те, що робить Автор у своїй книжці! Якщо він відмежовує себе від романтизму своїх вужчих земляків, то почуття політичного реалізму повинно було продиктувати йому зрозуміння для ситуації, в якій опинилось українство на Наддніпрянщині з вибухом Лютневої революції у Петрограді та реалістично оцінювати ті можливості, що їх те українство мало тоді, реалістично порівнювати й стан з березня 1917 та листопаду 1918 років, відколи датуються ці його спомини.

І тоді Автор повинен був би знати, що соціялізм в р. р. 1917-19 в Україні не був видумкою наддніпрянських доктринерів, а був реалітетом, нероздільно пов'язаним із тією соціяльною політичною революцією, яка вибухла на Московщині і, перекинувшись в Україну, не могла виключити соціяльного елементу й обмежитись, як цього хоче Автор, національним, бо для цього не було реальних даних: не було національно-свідомих народних мас, а зате було соціяльно покривджене селянство й була, з поступом революції на всіх землях колишньої Росії, занархізована багатомільйонова вояцька маса. І тому не є нечестю чи протиприродним суспільним явищем, що українська тодішня молодь була соціялістичною, і не відповідає правді, що вся тодішня інтеліґенція опинилася в таборі соціялізму. Проте, Автор заганяє її туди: „Придніпрянську соціялістичну інтеліґенцію (Грушевського, Винниченка, Петлюру, Мартоса, Микиту Шаповала, Ніковського, Єфремова й ін.) уважали ми нездатною до позитивного державного будівництва... Вони могли лиш бунтувати бідніше селянство та кидати демагогічні гасла, а не мали ніякого політичного досвіду. Це були інтеліґентські доктринери, що висіли в повітрі, люди без ніякого змислу реальности. Їхні революційні гасла все нам заносили міжнародним братанням з братнім русским робочим народом... Тактика наших соціялістів була така демагогічна й лукава та брехлива, як тактика большевиків. Видно, одні й другі одного поля ягоди... (Це були) соціялізмом зачаджені літератори без ніякого глузду до дійсности..."

НАРАДИ ДІЛОВОГО КОМІТЕТУ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ НА МІСТО НЮ ЙОРК

13-го жовтня 1961 р. відбулася у приміщенні Українського Народногно Дому в Ню Йорку нарада Ділового Комітету Пам'ятника Шевченкові на місто Ню Йорк. Нарадою проводив голова д-р Іван Козак. Крім дотогочасних членів Комітету прибули: проф. Володимир Цісик, директор Українського Музичного Інституту та представники студентських і молодечих організацій п. Лариса Ганущак від Студентської Громади, Павло Дорожинський від Академічного Об'єднання „Заревo" і МУН-у та Юрій Базилевський від Ліги Української Православної Молоді. Голова Комітету привітав їх усіх сердечно та пояснив, що їх запрошено у зв'язку з концертом смичкової оркестри УМІ, який заплянував проф. Цісик на 2-го грудня 1962 р. та прибуток з якого призначений на фонд побудови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні. До співпраці при влаштуванні цього концерту рішено притягнути всі молодечі організації міста Ню Йорку. Комітет постановив уділити протекторат згаданому концертові. На пропозицію голови Комітету рішено вчинити заходи для пересунення реченця концерту на інший день тому, що в дні 3-го грудня мала відбутися заповіджена Академія для відзначення 150-річчя з дня народин Пробудителя Галицької України, о. Маркіяна Шашкевича. Пропозицію п. д-ра Олександра Соколишина, щоб проф. Цісика та названих представників студентських і молодечих організацій прийняти в склад Ділового Комітету, як нових його членів, приявні прийняли акламацією. Рішено також уділити протекторат співакові, п. Теодорові Теренові для його концерту 10-го грудня 1961 р. з тим, що увесь прибуток з концерту має бути призначений на фонд побудови пам'ятника Шевченкові.

Звітуючи про діяльність Ділового Комітету за час від попередньої наради, голова заявив, що Комітет переслав у серпні 1961 р. Крайовому Комітетові Пам'ятника Шевченкові суму $8,167.60. На цю суму зложилися пожертви 28 організацій в загальній сумі $3,067.60 та 331 індивідуального жертводавця в загальній сумі $5,100.00. Разом з цим Комітет переслав Крайовому Комітетові поіменний список жертводавців, складений за висотою пожертв та внутрі кожної групи за абеткою. Згаданий список, має послужити за основу списка жертводавців. Цей список виготовив особисто голова Комітету, д-р Іван Козак.

Напливають дальші пожертви на фонд побудови пам'ятника. Стан каси в дні наради становила сума $759.14. Крім того задекларовано та досі не вплачено пожертви в загальній сумі $1,570, і вслід за тим вислід збірки по день наради репрезентує сума $10,496.74. — Більші датки на протязі часу між двома останніми нарадами Комітету зложили: 28 Відділ Українського Робітничого Союзу (М. Кизима) $270, д-р Ярослав Падох $200, 194 Відділ УНСоюзу та 206 Відділ „Провидіння" по $100. Крім того наступні організації та особи зібрали в тому ж часі ось такі суми: „Самопоміч" $313, „Пласт - Курінь Бурлаки" (М. Данкевич) $150, Осередок СУМА ім. Ген. - хорунж. Тараса Чупринки (К. Василик) $130, Братство „Броди-Лев" (Гр. Яремчук) $77, Головна Управа ООЧСУ $60, а п. Тиміш Шевчук з розпродажу олівців $100. — На окремий запит голова Комітету вияснив, що Товариство „Золота Липа" зложило суму $100. в тому $25 зі своєї каси та $75 від членів.

Голова повідомив, що він разом із обидвома секретарями Комітету працює над виготовленням картотеки з адресами українських громадян міста Ню Йорку, точніше дільниць Мангеттену і Бронксу, щоб вможливити переведення збірки на Пам'ятник по домах. Цю картотеку виготовляється на підставі адрес, одержаних від деяких організацій та адміністрацій газет, бо досі тут такого адресаря не було. Досі зібрано 2.000 адрес. Згідно з наміченим пляном обидві названі дільниці будуть поділені на збіркові райони. Перед ударною збірковою кампанією буде скликане всенародне віче, на якому будуть також назначені збірщики для переведення кампанії.

Звідомлення голови доповнили фінанс. референт, п. Тиміш Шевчук та скарбник п. Роман Крупка. Після того Комітет прийняв до відома звідомлення голови Комітету і згаданих референтів та одобрив з'ясований головою плян праці Комітету.

Приявний на нараді представник Крайового Комітету Пам'ятника Шевченкові, п. Юліян Ревай поінформував приявних про працю того Комітету, а зосібна про його заходи щодо придбання відповідної площі під будову Пам'ятника Шевченкові у столиці країни. Він відповідав вичерпно також на запити учасників наради. При цьому заторкнено справу поїздки скарбника Крайового Комітету, п. Платона Стасюка до УССР та привезення землі з могили Кобзаря в Каневі. Представник Крайового Комітету заявив, що п. Стасюк діяв на власну відповідальність, без порозуміння з Крайовим Комітетом.

Д-р Олександер Соколишин,
заступник голови Комітету
Пам'ятника Шевченкові
на місто Ню Йорк.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Свято Державности і Соборности в Пассейку, Н. Дж.

28 січня в Українській Централі при Говп Евню заходом Відділу УККА відбулось імпозантне свято Державности та Соборности, при масовій участі громадянства. На тлі хору діток „Рідної Школи" пл. Лідія Рудницька відограла американський гимн, після чого голова місцевого Відділу УККА п-ні Марія Стефанів відкрила свято. Діточки в прекрасних українських уборах, то хлопці, то дівчата деклямували вірші. Зворушливо бреніли слова хлопчика, коли він звертався до батьків, щоб вони до своїх дітей говорили по українськи й цією рідною мовою розказували про Україну. Деклямували з дівчат: Мочула, Король, а з хлопців: Яремко, Покора, Прохняк та Бакалець. Хором дітей „Рідної Школи" диригувала голова УККА п. Марія Стефанів. Були й гуртові деклямації. Хор діточок „Рідної Школи" робив на присутніх миле враження, то й недивно, що так спонтанно присутні вітали наших малят.

Промову виголосив д-р В. Шандор. Ми хотіли б спинитись на цій високо конструктивній промові ВШ. промовця. Він дав, так би сказати, показову лекцію, як треба говорити промови на святах державности. Що треба й як, а чого й як не треба говорити. Політика Заходу супроти нас і досі на мильній дорозі, і досі нами торгують, як торгували під час наших визвольних змагань. Точок през. Вільзона до найбільш поневоленої нації - України, тодішні альянти не примінили. Нині обставини аналогічні. Промовець звернув увагу присутнім, що щорічні свята повинні незабаром бути і нашим іспитом совісти, що ми повинні зрозуміти, що як самі собі не поможемо, ніхто нам не поможе. Живучи тут, маємо велике поле до дії, і маючи в руках великі матеріяльні ресурси, ми можемо багато дечого зробити.

З цікавих думок прелегента можна згадати про подив, який для нас мають чужинці, які просто подивляють живучість української нації, яка по таких гекатомбах трупів, живе і далі виказує живучість. Прелегент вказував на зов крови української нації. Свою направду цікаву промову закінчив, що прийде ще 22-ге січня, коли господар української землі проголосить по вічні часи наше 22-ге січня і стане вічним господарем на своїй землі. Чулися потім голоси десяток людей задоволіля і похвали.

Хор СУМА під дир. п. Я. Глинського виступив тричі. Перший раз з мандоліновою оркестрою, другий раз як мішаний хор і втретє, як мужеський хор, даючи по одній пісні. Хор під дир. п. Глинського на нашому терені новий, робив гарне враження, і ми гадаємо, що він в нашому громадському житті займе відповідну позицію.

Рецитація п-ні Т. Кардашинець, монтаж Мих. Ситника-Олеся та закарпатського поета Зореслава, стояла на високому рівні і подобалася всім. Сольо - спів: сопран п-ні А. Гавдяк, при фортепіяні п-ні Е. Вольц, сподобався всім. Своїм співом солістка очарувала залю, чого доказом були оплески й виклик на „біс". Хор „Боян" під дир. Я. Костишина відсспівав „Україно, зоре", та „Далека ти, а близька нам". Свято закінчено співом національного гимну. На свято прибув мейор міста Пассейку, який з приємністю вітав українців, тішився їхніми осягами та завзивав до дальшої праці. Прийде день, коли світ нас почує, і Україна мусить здобути те, що їй належиться — воля. Заля прийняла заяву мейора П. Де-Мюро грімкими оплесками.

Як щороку мейор м. Пасейку П. Де Мюро в асисті своїх урядників за старанням Відділу УККА, який очолює п. Марія Стефанів, в дні 22-го січня проголосив цей день „Днем Української Державности". З того приводу український прапор повівав на Сити Гол, побіч американського.

(п. я-к)

● **Захарія Кріпаляні,** 74-літній колишній співробітник Магатми Ганді, кандидує в тій самій виборчій окрузі північного Бомбаю проти Крішни Менона, індійського міністра оборони й приятеля прем'єра Неру. Кріпаляні одверто оскаржує Крішну Менона в закаптуреному комунізмі й вислугуванні комуністам при всякій нагоді.

Свято Державности й Соборности в Клівленді, Огайо

Роковини Січневих Актів, українська клівлендська громада відзначила 28 січня ц. р. Вітаючи присутніх на залі українських комбатантів — учасників визвольних змагань, свято відкрив голова Українських Злучених Організацій, Відділу УККА в Клівленді, інж. Дмитро Місько.

Проголошення „Українського Дня" в стейті Огайо, губернатором та в Клівленді мейором, відчитав адвокат Іван Білинський, радний українського роду в міській раді. Доповідь виголосив відомий діяч нашої громади інж. Микола Тарасюк. Прелеґент переповів події, що стояли перед і під час проголошення актів волі і соборности. Стрижнем його доповіді була думка, що віра в ідею, яка зродила IV Універсал, навіки залишиться нашим дороговказом. Він закликав не послаблювати наших зусиль і завдань. Лише створенням одного суцільного фронту і одного об'єднаного проводу зможемо принести скорше і повне звільнення батьківщини з ворожої окупації.

В мистецькій частині програми панна Оля Раточко з чуттям продеклямувала Пролог з „Мойсея" Івана Франка. Обдарована гарним голосом панна Катруся Віруля відспівала дві пісні: італійську з опери „Тоска" — Пучіні і „Нащо мені чорні брови" — Заремби, під фортепіяновий супровід пані Марії Грушкевич. Пані Михайлюк з глибоким переживанням відрецитувала поезію „Три матері".

Завершенням мистецької програми був виступ хору „Дніпро" під диригентурою Евгена Садовського. Хор проспівав три маршові пісні з свого репертуару, які прозвучали

По прийнятті резолюцій, співом українського гимну закінчили свято. В святі взяли організовану участь члени СУМА. Варто згадати, що в тому самому часі відбувалися інші українські імпрези, але заля була заповнена численним громадянством.

Пресовий референт УЗО — Відділу УККА в Клівленді

В. Сторожинський

Річні Збори 42-го Відд. ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н. Дж.

21-го січня в УНДомі відбулись Річні Збори, що їх словами; „Слава Ісусу Христу", відкрив голова п. Вол. Новацький. Із звітів управи присутні довідалися, що 42 Відділ ім. Т. Шевченка має 440 членів, в тому дорослих 280, і що тільки в одному році фін. реф. П. Головачук приєднав до Відділу 82 нових членів, що в Конвенційному Союзовому Році здобуто 220 нових аплікацій. Далі присутні почули, що майно Відділу виносить $6,370.00. Виходить, що наш Відділ зачисляється до одних із найсильніших в стейті Н. Джерзі. В діловому році вислано на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні $50, вислано до Стемфорду $25, а крім того ще ухвалено вислати на церкву - пам'ятник до Бавнд Бруку $25. Голова Контрольної Комісії п. Р. Шраменко ствердив не тільки правильну господарку керівників Відділу, але висловив признання урядникам за їхню працю і дав пропозицію на абсолюторію, яку одноголосно ухвалено під оплески присутніх.

Зборами проводив п. Іван Блиха, а секретарювали: п. В. Марущак і п. Зварич. На пропозицію д-ра Павла Кобзаря через акламацію обрано нову управу в старому складі, а саме: голова Вол Новацький, заступник голови Антін Ваньо, фін. секр. Петро Головачук, касир Назар Михайлишин, рек. секр. Василь Марущак. Мужі довір'я: Петро Никифорчин, Іван Синґалевич. Опікуни хворих: Степан Андрусишин, Гарасим Романів. Прапороносці: Іван Білоґан, Мих. Тиньо, господар: Іван Хомко, Контр. Комісія: голова — Роман Шраменко, Василь Микитин і інж. Богдан Чайківський — члени.

Справа нашого майбутнього — це проблема, що нас непокоїть і бентежить. Не пройшла вона уваги й зборів. Її порушив касир Назар Михайлишин і вказав, що ми мусимо щось в тій справі зробити щоб здобути молодь для У. Н. Союзу. Він вказав, що виходом для цього може стати створення при нашому Відділі молодечої організації, яка займеться будовою бандури й потім навчиться на тій бандурі грати. Цю справу ширше зреферував п. Зварич. Ідея гарна, присутні її одобрили й уповноважили Управу цією справою зайнятися і ввести її в життя.

(п. я-к)

Справа холестеролю в конґресовій комісії

Вашингтон. — Рільнича Комісія в Палаті Репрезентантів веде переслухання в справі допомоги фармерам за молоко і при цій нагоді порушено справу зменшення консумації на молоко тому, що деяку люди бояться його споживати, щоб не хорувати на серце. В цій справі зізнавав в комісії конґресмен В. Р. Повґ із Тексасу, який не є вдоволений із того, що молочна продукція не старалася вияснити людям, що молоко зовсім не збільшує холестеролю в крові людей, і тому немає причини не пити молока і не їсти молочних продуктів. Продуценти цигарок дають фільтри, які зовсім нічого не помагають, а власники молочарень навіть не стараються вияснити, що молоко, — це здорова поживa. Представник департаменту рільництва Роберт Лузе заявив, що сама корова є добрим фільтром для молока, і тому воно не є шкідливе для здоров'я.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Вісті з філядельфійського музичного світу

Ми є в нашій Філядельфії в самому розгарі різних академій, святкувань, балів, забав для молоді, різних менше або більше виставно уладжених просфор бурхливих зборів різних товариств та установ.

Та все ж таки маємо і час на те, щоб обрсервувати наших мистців і музик, які систематично здобувають собі значення і серед американського мистецького світу.

Сьогодні маємо на думці нашого артиста скрипаля Яра Меґасюка, який цього року уже розпочав щасливо свій артистичний контакт із американським світом.

Ось, в неділю, дня 4-го лютого, наш артист на концерті Делавер Велі Фільгармонійної Оркестри, на концерті уладженім нею в Левіттавні, Па., відограв, як соліст концерт Мендельсона. Перед концертом відбулося в радіо ВЦБЦ у Далавері з ним інтервю, де наш артист мав нагоду переконатися про дуже зичливе наставлення аранжерів концерту та інших учасників концерту до його особи і гри.

Але, крім того, члени філядельфійської громади будуть мати нагоду прибути на концерт нашого маестра в неділю, 11-го лютого о год. 3.30 по полудні, який відбудеться під патронатом Філядельфійського Музею Мистецтва, у музейному будинкові, в авдиторії Ван Пелт. Акомпаніює піяністка Ґльорія Вітней.

Спеціяльно той речитальконцерт повинна наша музикальна публіка громадно відвідати, щоб перед американським світом заманіфестувати наше завжди тепле і щире відношення до нашого віртуоза.

М. Р.

З НАШИХ БУДНІВ

ЯК БЕЗ ПОЛІТИКИ ЖИТИ!

На бальовому фронті, як досі, все проходить у нас пляномірно. „Баль лікарів" уже за нами, завтра відбудеться знаменитий зимовий „Баль Союзівки" в Народному Домі, на другу суботу ждуть нас „Вишивані Вечерниці". А там прийдеться підіймати „Червону Калину". Еміґрація танцює, аж тріщить! Не так блискуче розвивається ситуація на відтинку святочних академій... На цю тему почув я в „Лисі Микиті" таку розмову:

— Що з того, — сказав добродій в чорних окулярах, — що наш мейор видав проклямацію і дозволив повісити на ратуші наш прапор, а його заступник сфотографувався з паном доктором Вишиваним? А чому пан мейор Ваґнер або хтось з його урядників не прийшов на наше Свято Державности? Не промовили кілька слів до народу?

— Ну, знаєте, — розвів руками добродій в ясних окулярах, — такий мейор, прошу вас, має багато клопотів на голові. Його тягнуть в урядових справах і до Вашинґтону, і сюди, і туди, тож не може головіи розірватися!

— Не може — кажете... Але як поляки роблять параду Пуласького, то він завжди стоїть на трибуні, на П'ятій Евню, і махає до кракусів капелюхом! А одного разу, як хлюнув дощ на параду, то всі достойники повтікали з трибуни, лиш один мейор Ваґнер стояв наструнко, на дощі, і салютував маршуючу Польонію.

— Велл?

— От вам і „велл"! То на польській параді міг стояти на зливному дощі і змокнути до рубця, правда?.. А в нас, на академії, було сухо, тепло, співав хор „Думка", красні дівчата були на сцені, то міг і він показатися між українцями, в річницю їхнього державного свята, хоч би для фасону! На п'ять хвилин!

Добродій в ясних окулярах згідливо кивнув головою:

— Так, признаю вам рацію. Повинен був прийти, якщо не він сам, то голова міської ради, прошу вас. Це правда. Але я вас тепер спитаю: чи ви знаєте, скільки поляків буває на такій параді Пуласького?

— Нууу, буває до ста тисяч, а то й більше.

— Окей, скажемо кругло — сто тисяч. А ви знаєте, скільки людей було на останній академії в Вашинґтон гайскул?

— Не знаю, бо я не був...

— То я вам скажу, бо я був: 350 людей! На всю Велику Метрополію Ню Йорку не знайшлося більше, як 350 українців, що прийшли вшанувати роковини своєї Державної Незалежности! То ж був би скандал, прошу вас, якби на тому святі з'явився мейор міста чи який конґресмен!

На тому розмова обірвалась і обидва патріоти в задумі схилили голови над барою. Та в цій хвилині з лоскотом відчинились двері і юнак з усміхненим обличчям скрикнув радісно:

— Гурра, панове! УСК виграв!

— Що ви кажете?! — підскочили на кріселках обидва патріоти, і той в ясних, і той в чорних окулярах. — Ну, таку оказію варто вшанувати! Сідайте, молодий чоловіче, і розкажіть, як там було: хто стріляв голя?..

Скінчилася одна політика — почалася друга...

Ікер

Спорт

СІМКОВИЙ ТУРНІР

„Леви" — Литовці 2:2 (0:1)

Юньйори „Леви" — Фортуна 2:1 (0:11)

Доріст „Леви" — Вандерерс 4:0 (2:0)

„Крила" — Спарта 2:2 (1:2)

Шикаґо, Ілл. — Неділя, 28. січня ц. р., була днем „Левів" Сімкового Турніру в закритій залі при 234 Іст Шикаґо Евню. Усі три дружини копаного м'яча УАСТ „Леви" вийшли на старт та показали двотисячній інтернаціональній публіці гарну та чисту гру. В загальному „Леви" здобули п'ять точок на шість можливих з відношенням воріт 8:3.

Свій день почали юньйори „Левів" о год. 12.30 по пол. у грі з юньйорами німців „Фортуна" та перемогли їх 2:1. Ворота стрілили Роман Загородний та Андрій Козій. Пізніше наші „Левенята" стрінулися з доростом німців Вандерерс та перемогли їх по дуже гарній грі 4:0. Ворота стрілили Орест Банах двоє, Степан Дижурко та Олег Гановський по одному. Ціла дев'ятка „Левенят" грала дуже гарно та всім їм належиться похвала.

Потім стрінулася перша дружина „Левів" з дуже доброю збалансованою дружиною Литовців. Запал був дуже важкий і після двацятихвилинної гри закінчився нерішеним вислідом 2:2. Втрата однієї точки позбавила „Левів" примату Вищої Дивізії і вони тепер разом з Іґелс та Швабен ділять перше місце з відношенням точок 6:2, але через гірше відношення воріт (6:4), „Леви" опинилися на третьому місці.

Гру почали Литовці. Їх наступ на ворота „Левів" спричинив карний, і вони вже в третій хв. гри відкрили рахунок 1:0. У другій половині на грище вийшли Терлецький і Караван. „Леви" почали велику атаку на ворота Литовців. У 12-ій хв. Караван на правому крилі впорався з обороною Литовців, передав м'яч Кратові і цей з 12-ти метрів сильним стрілом вирівняв. У 15-ій хвилині Терлецький з вільного з половини грища блискавичним горішним стрілом підніс рахунок 2:1. Терлецький грав як „великий лев" і шкода, що він не грав і в попередніх 3-х змаганнях, тоді були б „Леви не віддали одної точки італійцям „Марунс". Литовці контратакували і це їм оплатилося, бо в 17-ій хв. в замішанні м'яч відбився від ноги Скорохода у власні ворота — 2:2.

Останні три хвилини були дуже драматичні та створювали грізні ситуації під одними і другими воротами. Лише щастя охоронило як „Левів" так і Литовців від поразки.

Інші висліди Вищої Дивізії: Іґелс — Словаки 2:0. Швабен — Ґрін - Вайт 5:0 та Ганза — Марунс 1:0.

У Першій Дивізії Сумівські „Крила" стрінулися з лідером, чеською Спартою та зремісувавши 2:2 здобули одну дуже цінну точку, яка їх покищо держить на п'ятому місці та повинна їх дальше задержати в Першій Дивізії в Сімковому Турнірі на 1963 рік. Ворота для „Крил" здобули Юліян Куляс з карного та Степан Боднар у 18-ій хв. гри.

Петро Головатий

Кейзерлінґ і Солніє критикують бюджет президента Кеннеді

Вашинґтон. — Два провідні економісти, які грали важливу ролю в урядах Трумана і Айзенгавера, критикують бюджет президента Кеннеді. Член Ради Економічних Дорадників за президента Гаррі С. Трумана Ліон Г. Кейзерлінґ заявив, що хоч в загальному буджет президента Кеннеді є добрий, то одначе той бюджет не узгляднює тієї ролі, яку в економіці грає попит консументів. Кейзерлінґ зізнавав в Спільній Сенатсько-Палатній Економічній Комісії кажучи, що запропонований 8 відсотковий кредит інвеститорам захитає баланс між консументами і продуцентами. Голова Ради Економічних Дорадників за президента Айзенгавера Реймолд Дж. Солніє заявив в цій же Комісії, що Кеннеді не узгляднював в своєму бюджеті великого платничого дефіциту з закордоном. Солніє передбачає, що не буде надвишки в бюджеті, як цього хоче Кеннеді, тільки буде поважний дефіцит в 1963-му році.

● Летунство визначило окрему команду, яка мала перевірити справу так званих „літаючих тарілок". В минулому році перевірено 483 випадки на всіх 488 зголошень. Стверджено, що досі не знайшли жадного якогось тіла, яке не походило б із Землі. Те, що люди мали за „літаючі тарілки" — в найчастіших випадках було штучними сателітами, які літають в космічних просторах.